

Cinsiyet Nihilizmi: Bir Anti-Manifesto

Alyson Escalante

İçindekiler

Giriş	3
Antihümanizm	5
Cinsiyetin Ortadan Kaldırılması	8
Radikal Olumsuzluk	11
Yazarın Ek'inden Alıntı (Kasım 2015)	13

Giriş

Bir çıkmazdayız. Trans kurtuluşunun mevcut politikaları, iddialarını kurtarıcı bir kimlik anlayışı üzerine kurmuştur. İster bir doktorun ya da psikoloğun teşhisi, isterse sosyal bir ifade biçiminde kişisel bir kendini onaylama yoluyla olsun, cinsiyete dair ilahileştirmemiz gereken içsel bir hakikat olduğuna inanmaya başladık.

Sonsuz sayıda olumlu siyasi proje şu anda kat ettiğimiz yolu işaretledi; sonsuz sayıda zamir, onur bayrağı ve etiket. Trans politikası içindeki mevcut hareket, zararlarımızı hafifletebileceğimiz umuduyla cinsiyet kategorilerini genişletmeye çalışmaktadır. Bu naiftir.

Judith Butler cinsiyeti, “eril ve dişil olanın üretiminin ve normleştirilmesinin, cinsiyetin üstlendiği hormonal, kromozomal, psikik ve edimsel ara biçimlerle birlikte gerçekleştiği aygıt” olarak tanımlar. Eğer trans yoldaşlarımızın ve kardeşlerimizin mevcut liberal politikaları bu aygıtın yarattığı sosyal boyutları genişletme çabasıyla kaynaklanıyorsa, bizim çalışmamız bu aygıtın yerle bir edildiğini görme talebidir.

Bizler, cinsiyeti kurtarmaya yönelik girişimlerden bıkmış radikalleriz. Bunun bizim için çalışmasını sağlayabileceğimize inanmıyoruz. Kendi hayatlarımızda karşılaştığımız transmisojiniye, hem trans hem de cis yoldaşlarımızın karşılaştığı cinsiyetçi şiddete bakıyoruz ve aygıtın kendisinin bu şiddeti kaçınılmaz kıldığını fark ediyoruz. Artık canımıza tak etti.

Daha iyi bir sistem yaratmanın peşinde değiliz, çünkü olumlu politikayla hiç ilgilenmiyoruz. Şu anda talep ettiğimiz tek şey cinsiyete ve onun yarattığı sosyal anlam ve anlaşılabilirlik biçimlerine amansız bir saldırdır.

Cinsiyet Nihilizminin özünde, burada ayrıntılı olarak incelenecek olan birkaç ilke yatmaktadır: Temel ve mihenk taşı olarak antihümanizm, bir talep olarak cinsiyetin ortadan kaldırılması ve yöntem olarak radikal olumsuzluk.

Antihumanizm

Antihümanizm, cinsiyet nihilisti analizini ayakta tutan bir mihenk taşıdır. Mevcut durumumuzu anlamaya başladığımız noktadır; çok kritiktir. Antihümanizm ile özcülüğün reddini kastediyoruz. Özsel bir insan yoktur. İnsan doğası yoktur. Aşkın bir benlik yoktur. Bir özne olmak, diğer öznelere ortak bir metafizik oluş durumunu (ontoloji) paylaşmak değildir.

Benlik, özne iktidarının bir ürünüdür. “Ben bir erkeğim” ya da “Ben bir kadını” ifadelerindeki “ben”, bu ifadeleri aşan bir “ben” değildir. Bu ifadeler “ben” hakkında bir hakikati ortaya koymaz, aksine “ben”i oluşturur. Erkek ve Kadın belirli metafizik ya da özsel varlık kategorilerinin etiketleri olarak var olmazlar; bunlar daha ziyade tarihsel olarak olumsal olan söylemsel, sosyal ve dilsel sembollerdir. Zaman içinde evrimleşir ve değişirler; içerimleri her zaman iktidar tarafından belirlenmiştir.

Kim olduğumuz, varlığımızın özü, belki de kategorik varlık alanında hiç bulunmayabilir. Benlik, iktidar ve söylemlerin bir birleşimidir. Kendinizi tanımlamak için kullandığımız her kelime, kendinizi içinde bulduğunuz her kimlik kategorisi, iktidarın tarihsel gelişiminin bir sonucudur. Cinsiyet, ırk, seksüalite ve diğer tüm normatif kategoriler öznenin bedeni ya da ruhu hakkında bir hakikate atıfta bulunmaz. Bu kategoriler özneyi ve benliği inşa eder. Durağan bir benlik, tutarlı bir “ben”, tarihi aşan bir özne yoktur. Sadece bize verilen dil ile bir benliğe atıfta bulunabiliriz ve bu dil tarih boyunca radikal bir şekilde dalgalanmıştır ve günlük hayatımızda da dalgalanmaya devam etmektedir.

Kontrolümüzün tamamen dışında olan birçok farklı söylem ve dilin bir araya gelmesinden başka bir şey değiliz, ancak yine de bir eylemlilik hissi yaşıyoruz. Bu söylemler arasında gezinir, zaman zaman altüst olur, her zaman hayatta kalırız. Yön bulma yeteneği, bir faillik duygusuyla hareket eden metafizik bir benliğe işaret etmez, sadece yapımızı çevreleyen sembolik ve söylemsel bir gevşeklik olduğunu gösterir.

Dolayısıyla cinsiyeti bu terimler aracılığıyla anlıyoruz. Cinsiyeti tıpta, psikiyatride, sosyal bilimlerde, dinde ve başkalarıyla günlük etkileşimlerimizde somutlaşan belirli bir söylemler bütünü olarak görüyoruz. Cinsiyeti “gerçek benliklerimizin” bir özelliği olarak değil, kendimizi içinde faaliyet gösterirken bulduğumuz bütün bir anlam ve anlaşılabilirlik düzeni olarak görüyoruz. Cinsiyete, sabit bir benliğin sahip olduğu söylenebilecek bir şey olarak bakmıyoruz. Aksine, cinsiyetin yapıldığını ve katıldığını ve bu yapmanın benliğin inşa edildiği ve sosyal önem ve anlam verildiği yaratıcı bir eylem olduğunu söylüyoruz.

Radikalizmimiz burada bitmiyor, ayrıca cinsiyetin bu şekilde işlediğini göstermek için tarihsel kanıtlar sağlanabileceğini belirtiyoruz. Birçok dekoloniyal feministin çalışmaları, batılı cinsiyet kategorilerinin yerli toplumlara nasıl şiddetle dayatıldığını ve bunun nasıl tam bir dilsel ve söylemsel değişim gerektirdiğini göstermede etkili olmuştur. Kolonyalizm yeni cinsiyet kategorileri ve bunlarla birlikte belirli bir dizi cinsiyet normunu pekiştirmek için yeni şiddet araçları üretmiştir. Erkeklik ve kadınlığın görsel ve kültürel yönleri yüzyıllar boyunca değişmiştir. Statik bir cinsiyet yoktur.

Tüm bunların pratik bir bileşeni vardır. Hümanizme karşı antihümanizm sorusu, liberal feminizm ile nihilist cinsiyet tasfiyeciliği arasındaki tartışmanın üzerine kurulacağı sorudur.

Liberal feminist “Ben bir kadını” der ve bununla ruhsal, ontolojik, metafiziksel, genetik ya da “özünde” kadın olduğu anlamına gelir.

Cinsiyet nihilisti “Ben bir kadını” der, kendisini bu şekilde kuran bir iktidar matrixi içinde belirli bir konumda yer aldığını ifade eder.

Liberal feminist, iktidarın cinsiyeti nasıl yarattığının farkında değildir ve bu nedenle kendilerini iktidarın gözünde meşrulaştırmanın bir yolu olarak cinsiyete sarılır. Çeşitli bilgi sistemlerini (genetik bilimler, ruhla ilgili metafizik iddialar, Kantçı ontoloji) kullanarak iktidara bu sistemler içinde faaliyet gösterebileceklerini kanıtlamaya çalışır.

Cinsiyet nihilisti, Cinsiyeti ortadan kaldıran kişi, cinsiyet sisteminin kendisine bakar ve özündeki şiddeti görür. Cinsiyetin olumlu bir şekilde kucaklanmasına hayır diyoruz. Onun yok olduğunu görmek istiyoruz. Mevcut iktidar formülasyonlarına başvurmanın her zaman liberal bir tuzak olduğunu biliyoruz. Kendimizi meşrulaştırmayı reddediyoruz.

Bunun anlaşılması zorunludur. Antihümanizm, küçük yaşlardan beri cinsiyet deneyimine sahip olan birçok trans kardeşimizin yaşadığı deneyimi inkar etmez. Aksine, böyle bir cinsiyet deneyiminin her

zaman zaten iktidarın terimleriyle belirlendiğini kabul ediyoruz. Kendi çocukluk deneyimlerimize bakıyoruz. İktidarın bedenlerimize dayattığı kategoriye reddettiğimiz “Biz kadını” şeklindeki transgresif ifadeye bile cinsiyet dilini konuştuğumuzu görüyoruz. İçimizde sabit bir hakikat olarak var olmayan, ancak oluşturduğumuz söylemlere referans veren bir “kadın” fikrine atıfta bulunuyoruz.

Böylece söylemden önce, başkalarıyla karşılaşmadan önce, sembolik olanın aracılığından önce keşfedilebilecek gerçek bir benlik olmadığını onaylıyoruz. Bizler iktidarın ürünleriyiz, o halde ne yapmalıyız? Böylece antihümanizm araştırmamızı Butler’ın sözlerine geri dönerek sonlandırıyoruz:

“Benim eylemliliğim, oluşumumun bu koşulunu inkar etmekten ibaret değildir. Eğer bir faillik varsa, bu asla seçmediğim bir sosyal dünya tarafından oluşturduğum gerçeğiyle ortaya çıkar. Failliğimin paradoksla örülü olması, bunun imkansız olduğu anlamına gelmez. Bu yalnızca paradoksun onun olanaklılığının koşulu olduğu anlamına gelir.”

Cinsiyetin Ortadan Kaldırılması

Cinsiyetin aşkın bir hakikat olarak içimizde bulunmadığını, daha ziyade söylem alanında dışımızda var olduğunu kabul edersek, ne için çabalamalıyız? Cinsiyetin söylemsel olduğunu ifade etmek, cinsiyetin öznenin içinde metafizik bir hakikat olarak değil, sosyal etkileşime aracılık eden bir araç olarak ortaya çıktığını söylemektir. Cinsiyet bir çerçevedir, dilin bir alt kümesidir ve aramızda iletilen, bizi inşa eden ve bizim tarafımızdan sürekli olarak yeniden inşa edilen bir dizi sembol ve işaretlerdir.

Dolayısıyla cinsiyet aygıtı döngüsel olarak işler; biz onun aracılığıyla kurulurken, gündelik eylemlerimiz, ritüellerimiz, normlarımız ve performanslarımız da onu yeniden kurar. Döngünün kendisine karşı bir hareketin ortaya çıkmasını sağlayan da bu farkındalıktır. Böyle bir hareket, aygıtın derinlemesine nüfuz eden ve her yere yayılan doğasını anlamalıdır. Normalleşmenin direnişi doğallaştırmak, hesaba katmak ve alt etmek için sinsi bir yolu vardır.

Bu noktada belli bir liberal genişleme politikasını benimsemek cazip hale geliyor. Sayısız teorisyen ve aktivist, trans cisimleşme deneyimimizin cinsiyet olan normalleşme sürecine bir tehdit oluşturabileceği iddiasını ortaya atmıştır. Non-binary kimliğin, trans kimliğin ve queer kimliğin cinsiyetin yıkımına yol açabileceği iddiasını duyduk. Böyle bir durum söz konusu olamaz.

Non-binary kimlik etiketleri üzerinde hak iddia ederken, kendimizi her zaman yeniden cinsiyet alanına sıkışmış olarak buluruz. Cinsiyet ikiliğini reddederek kimlik edinmek, ikiliği hala bir referans noktası olarak kabul etmek demektir. Buna karşı direnirken, kişi yalnızca ikiliğin normatif statüsünü yeniden inşa eder. Normlar zaten muhalefeti açıklar; muhalefetin ifade edilebileceği çerçeveleri ve dilleri ortaya koyarlar. Sözlü muhalefetimiz yalnızca cinsiyet dilinde gerçekleşmez, aynı zamanda giyim ve duygulanımda cinsiyeti yıkmak için gerçekleştirdiğimiz eylemlerin kendileri de yalnızca norma referansları yoluyla yıkıcıdır.

Eğer non-binary bir kimlik politikası bizi özgürleştiremiyorsa, queer veya trans bir kimlik politikasının da bize hiçbir umut sunmadığı doğrudur. Her ikisi de cinsiyeti farklı bir şekilde “yapmaya” çalışarak aynı normu referans alma tuzağına düşmektedir. Bu tür politikaların temeli, kendisi de modern ve çağdaş iktidar söylemlerinin bir ürünü olan kimlik mantığına dayanmaktadır. Daha önce de ayrıntılı olarak gösterdiğimiz gibi, referans alabileceğimiz istikrarlı bir kimlik olamaz. Dolayısıyla devrimci ya da emansipasyoncu bir kimliğe yapılan her türlü çağrı yalnızca belirli söylemlere yapılan bir çağrıdır. Bu durumda, bu söylem cinsiyettir.

Bu, kendilerini trans, queer ya da non-binary olarak tanımlayanların cinsiyet konusunda hatalı oldukları anlamına gelmez. Bu, geleneksel radikal feminist yaklaşımın hatasıdır. Cinsiyetten en çok zarar görenlere saldırdıkları için bu tür iddiaları reddediyoruz. Normdan sapma her zaman hesaba katılsa ve nötrale edilse bile, kesinlikle cezalandırılır. Queer, trans, non-binary beden hala büyük bir şiddetin alanıdır. Kardeşlerimiz ve yoldaşlarımız hâlâ etrafımızda öldürülüyor, hâlâ yoksulluk içinde yaşıyor, hâlâ gölgelerde yaşıyor. Onları kınamıyoruz, çünkü bu kendimizi kınamak olurdu. Bunun yerine, politikamızın sınırları hakkında dürüst bir tartışma ve ileriye dönük yeni bir yol talebi çağrısında bulunuyoruz.

Bu tutum ön plandayken, mücadele etmeye çalıştığımız yalnızca kimlik politikalarının belirli formülasyonları değil, kimliğe duyulan ihtiyacın tamamıdır. İddiamız, sürekli genişleyen kişisel tercih zamirleri listesinin, seksüalitenin ve cinsiyetin çeşitli ifadeleri için giderek artan ve daha incelikli etiketlerin ve daha geniş anlamda yeni kimlik kategorileri inşa etme girişiminin çabaya değmeyeceğidir.

Kimliğin bir hakikat değil, sosyal ve söylemsel bir inşa olduğunu gösterdikten sonra, bu yeni kimliklerin yaratılmasının daha önce bilinmeyen yaşanmış deneyimlerin aniden keşfedilmesi değil, üzerinde kurulabileceğimiz yeni terimlerin yaratılması olduğunu fark edebiliriz. Cinsiyet kategorilerini genişlettiğimizde yaptığımız tek şey, iktidarın işleyebileceği daha incelikli yeni kanallar yaratmaktır. Kendimizi kurtarmıyor, sayısız ve hatta daha incelikli ve güçlü normların içine hapsediyoruz. Her biri yeni bir zincirdir.

Bu terminolojiyi kullanmak abartılı değildir; cinsiyetin şiddeti azımsanamaz. Öldürülen her trans kadın, zorla ameliyat edilen her interseks bebek, sokağa atılan her queer çocuk cinsiyetin kurbanıdır. Normdan sapış her zaman cezalandırılır. Cinsiyet sapmayı hesaba katmış olsa bile, yine de onu cezalandırır. Normların genişlemesi sapmanın genişlemesidir; söylemsel bir idealin dışına çıkabileceğimiz yolların

genişlemesidir. Sonsuz cinsiyet kimlikleri, şiddetle cezalandırılacak sonsuz yeni sapma alanları yaratır. Cinsiyet sapkınlığı cezalandırılmalıdır, dolayısıyla cinsiyet ortadan kalkmalıdır.

Ve böylece cinsiyetin ortadan kaldırılması ihtiyacına ulaşıyoruz. Eğer olumlu genişleme projelerine yönelik tüm girişimlerimiz başarısız olmuş ve bizi sadece yeni tuzaklara düşürmüşse, o zaman başka bir yaklaşım olmalıdır. Cinsiyetin genişlemesinin başarısız olması, daralmanın amaçlarımıza hizmet edeceği anlamına gelmez. Böyle bir dürtü tamamen gericedir ve ortadan kaldırılmalıdır.

Reaksiyoner radikal feministler cinsiyetin ortadan kaldırılmasını böyle bir daralma olarak görürler. Onlara göre, seksin (bedenin fiziksel özellikleri) gruplandırılabilen istikrarlı bir maddi temel olabilmesi için cinsiyeti ortadan kaldırmalıyız. Bunu tüm kalbimizle reddediyoruz. Seksin kendisi söylemsel gruplandırmalara dayanmakta, tıp aracılığıyla bir otorite haline getirilmekte ve interseks bireylerin bedenlerine şiddetle dayatılmaktadır. Bu şiddeti kınıyoruz.

Hayır, daha basit ve daha küçük bir cinsiyet anlayışına (sözde maddi bir kavram olsa bile) geri dönmek yeterli olmayacaktır. En başta karşı çıktığımız şey bedenlerin normatif olarak gruplandırılmasıdır. Ne daralma ne de genişleme bizi kurtaracaktır. Tek yolumuz yıkımdır.

Radikal Olumsuzluk

Cinsiyeti ortadan kaldırmamızın temelinde bir olumsuzluk yatmaktadır. Gerçek bir benliğe geri dönülebilir diye cinsiyeti ortadan kaldırmaya çalışmıyoruz; böyle bir benlik yok. Cinsiyetin ortadan kaldırılması bizi belirli normlardan kurtulmuş gerçek ya da hakiki benlikler olarak var olmamız için özgülleştirecek değildir. Böyle bir sonuç antihümanist iddialarımızın tamamıyla çelişir. Bu nedenle boşluğa doğru bir sıçrama yapmalıyız.

Burada bir anlık berraklık gereklidir. Eğer olduğumuz şey iktidar söylemlerinin bir ürünüyse ve biz bu söylemleri ortadan kaldırmaya ve yok etmeye çalışıyorsak, mümkün olan en büyük riski alıyoruz demektir. Bir bilinmezine içine dalıyoruz. Kendileri tarafından şekillendirildiğimiz ve yaratıldığımız terimler, semboller, fikirler ve gerçeklikler alevler içinde yanacak ve diğer taraftan çıktığımızda ne olacağımızı bilemeyiz veya tahmin edemeyiz.

İşte bu yüzden radikal bir olumsuzluk tutumunu benimsemeliyiz. Daha önceki tüm olumlu ve yayılmacı cinsiyet politikası girişimleri bizi başarısızlığa uğrattı. Özgürleşmenin ya da emansipasyonun neye benzeyebileceğine dair bir bilgiyi varsaymaktan vazgeçmeliyiz, çünkü bu fikirlerin kendileri de incelemeye dayanamayan bir benlik fikrine dayanmaktadır; bu fikir uzun zamandır ufukumuzu sınırlamak için kullanılmaktadır. Sadece saf reddediş, her türlü bilinebilir ya da anlaşılabilir gelecekte uzaklaşma, bize bir gelecek olasılığı sağlayabilir.

Bu risk güçlü bir risk olmakla birlikte, gereklidir de. Yine de bilinmeyene dalarken, anlaşılmazlığın sularına gireriz. Bu sular tehlikesiz değildir; ve radikal bir benlik kaybı için gerçek bir olasılık vardır. Birbirimizi tanıdığımız terimler çözülebilir. Ancak bu ikilemden başka bir çıkış yolu yoktur. Bizi sapkın olarak kodlayan bir normleştirme süreci tarafından her gün saldırıya uğruyoruz. Eğer olumsuzluk hareketinin içinde kendimizi kaybetmezsek, statüko tarafından yok edileceğiz. Tek bir seçeneğimiz var, risklere lanet olsun..

Bu, şu anda içinde bulunduğumuz çıkmazı güçlü bir şekilde yansıtıyor. Olumsuzluğu kucaklamanın riski yüksek olsa da, alternatifin bizi yok edeceğini biliyoruz. Bu süreçte kendimizi kaybedersek, aksi takdirde yaşayacağımız kaderi yaşamış oluruz. Bu nedenle, geleceğin neler getirebileceği ve bizim bu gelecekte ne olabileceğimiz konusunda varsayımlarda bulunmayı pervasızca reddediyoruz. Anlamanın reddi, bilinen olasılığın reddi, varlığın kendisinin reddi. Nihilizm. Bizim duruşumuz ve yöntemimiz budur.

Olumlu cinsiyet politikalarının acımasızca eleştirilmesi bu nedenle bir başlangıç noktasıdır, ancak ihtiyatlı bir şekilde gerçekleşmelidir. Çünkü kendi normatif temellerini bir alternatif lehine eleştirecek olursak, bir kez daha normalleştirmenin nötrale edici gücünün kurbanı oluruz. Bu nedenle, açıkça ifade edilmiş bir alternatif ve atılacak adımlara ilişkin bir program talebine kararlı bir "hayır" yanıtını veriyoruz. Manifesto ve platform günleri geride kaldı. Kendimiz de dahil olmak üzere her şeyin olumsuzlanması, herhangi bir şey kazanabileceğimiz tek yoldur.

**Yazarın Ek'inden Alıntı (Kasım
2015)**

“*Cinsiyet Nihilizmi: Bir Anti-Manifesto*“yu ilk yazıp dağıtmaya çalıştığımından bu yana birkaç ay geçti. Bu süre zarfında, bu esere gelen tepkiler çok çeşitli ve bölücü oldu. Yararlı bulup övenler olduğu gibi, yazıya yönelik çok sivri (ve çoğu zaman çok önemli) eleştiriler de oldu. Bu eleştiriler ışığında bu eki yazıyorum. Yazımda birkaç önemli eksik vardı: bağlam, ırk konusunun açık bir şekilde ele alınması, cinsiyetin koloniyal bir ürün olarak açık bir şekilde ifade edilmesi ve belki de yazımın doğasına ilişkin bir açıklama. Bunları buraya eklemeyi umuyorum.

Anti-manifestoyu çaresizlikten yazdım. Benden önceki pek çok trans kadın gibi (Susan Stryker bu olguyu çok güzel ifade etmiştir), yaşadığım deneyimi açıklamak ve bağlamsallaştırmak için teoriye yöneldim. Cinsiyet Nihilizmi topluluk içinde, ben ve ağırlıklı olarak diğer beyaz olmayan trans kadınlardan oluşan bir grup yoldaş arasındaki tartışmalarla ortaya çıktı. Cinsiyetin hepimizi nasıl etkilediğini ifade etme ve bunun şiddetini açığa çıkarma girişimiydi. Tartışmalarımız büyük ölçüde birkaç düşünür üzerinde yoğunlaştı, ancak bizim için çok önemli olan ancak yazımda yer almayan bir kişi Maria Lugones’ti. Cinsiyetin koloniyalitesi üzerine yaptığı çalışmalarla, cinsiyet nihilizminde atıfta bulunduğumuz cinsiyetin yerli ve batılı olmayan cinsiyetleri kapsayan bir terim olmadığını, kolonizasyon yoluyla bedenlere dayatılan belirli bir bilgi rejimi olduğunu ifade etmeye çalışmıştık. Zaman kazanmak için bunu Anti-Manifesto’ya dahil etmedim; bu tartışmayı yapan bizler için cinsiyetin dekoloniyal eleştirisinin bu varsayımı ve çerçevesi örtüktü.

Bu bir hataydı, herkes bu bağlama sahip değildi. Bu bağlam olmadan, cinsiyet eleştirimin belirli bir koloniyal olguya değil, bu terimin akla getirebileceği tüm çeşitli ve çoklu olgulara yönelik olduğu oldukça anlaşılır bir şekilde ortaya çıktı. Bunu dışlamam yanlıştı, bu bir hataydı ve bu ek’in gerekli olmasının nedeni de budur. Eğer bu bağlamı anlamak istiyorsanız Maria Lugones’in çalışmalarını, özellikle de *Towards a Decolonial Feminism*’i okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Son olarak, bu yazı kimseye cinsiyet hakkında nasıl düşünmesi gerektiğini anlatmak için yazılmadı, belirli bir grup insan tarafından yapılan kolektif bir analizin sonucuydu ve hayatlarımızı anlamamızı sağlayan sonuçlara ulaştı. Eğer bu anlayıştan hoşlanmıyorsanız, bunu bir kenara bırakmakta özgürsünüz. Benimle aynı fikirde olmanızı istemiyorum ya da talep etmiyorum. Bu fikirlere yönelik tartışma ve söylemin devam etmesinden mutluluk duyuyorum. Önemli bağlamsal çerçeveleri atlayarak hatalar yaptım ve bu da yazımın en azından zımnen beyazlık ve koloniyalitenin suç ortağı olmasına neden oldu. Direnmeye devam edin, mücadele etmeye devam edin, tartışmaya devam edin, hayatta kalmaya devam edin.

Posia

Alyson Escalante
Cinsiyet Nihilizmi: Bir Anti-Manifesto

<https://libcom.org/article/gender-nihilism-anti-manifesto-alyson-escalante>, <https://heimatloskollektif.wordpress.com/2024/02/01/cinsiyet-nihilizmi-bir-anti-manifesto-alyson-escalante/>
Çeviri: Konzept & Artun

edu.wll.im